

Cikzore

Glasilo Crvene inicijative

Broj 32
septembar 2025.

----- LINIJE -----

DRŽAVNI TEROR - NOVI BEZUSPEŠNI ODGOVOR NA KRIZU VLASTI

U subotu, 15. marta dogodile su se najveće demonstracije u istoriji Srbije. Za sada neutvrđeni broj prisutnih na skupu pod nazivom "15 za 15" je sigurno nadmašio sve dosadašnje masovne političke skupove.

To nije iznenađenje. Sadašnji politički trenutak u Srbiji obeležen je specifičnim narodnim pokretom koji predvode studenti. Mobilizacija koju su oni izvršili zahvatila je podjednako gradske centre, kao i seoske sredine u čitavoj zemlji.

Očekivanja od ovog dana bila su velika. Tenzija je podizana, pre svega i u najvećoj meri, od strane vlasti, ali njima su doprinosili i određeni glasovi iz redova političkih snaga koje pokušavaju da preusmere protest u pravcu određenih ideja koje nemaju široku narodnu podršku.

Obe ove frakcije sa takozvane velike političke scene želele su da predstave ovaj dan kao ključni i odlučujući. Čak i deo onih snaga koje ponekada i u patetičnom tonu govore hvalospeve o studentskom pokretu, pokušali su da nametnu ideju o danu D, uprkos stavu samih studentskih plenuma koji je jasno predstavljen javnosti.

Ukratko, tog dana je uz velike manevarske sposobnosti izbegnuto nasilje za koje su država i njen represivni aparat pripremali teren nedeljama; improvizovani kamp u Pionirskom parku, mobilizacija delova huliganske i mafijaške strukture vezane sa raznim domaćim službama i interesnim grupama, medijsko podgrevanje atmosfere nekakvog konačnog obračuna i tako dalje. Takozvana tajna policija, pod trenutnim nazivom BIA je vršila pritisak na prevoznike preteći im skidanjem tablica, vanrednim tehničkim pregledima vozila ako voze protestante, a pojedini su govorili i o pretnjama oduzimanjem vozila.

Dan pre početka demonstracija bilo je jasno da je ova operacija pritisaka, u koju možemo uračunati proglašavanje radne subote u preduzećima u vlasništvu države koja inače ne rade subotom i slični kreativni pokušaji - doživela potpuni krah. Ako su i uspeali nekoga da spreče, to nije bilo moguće videti na ulicama Beograda jer je broj pristiglih bio do tada neviđen.

Dakle, državni aparat je pribegao atmosferi širenja straha odnosno terora, koji u prvoj fazi nije dao nikakve rezultate, jer je tok političkog procesa sada okrenut protiv gramzive, cinične, beskrupulozne i iznad svega lopovske vlasti.

Na kraju, istorijski karakter skupa obeležen je incidentom o kome će se još dugo pričati: tokom odavanja počasti žrtvama petnaestominutnom tišinom, upotrebljeno je za sada nepoznato oružje za koje neki tvrde da je takozvani "zvučni top" a pojavila su se mišljenja da je reč i o nekakvom "vazдушnom topu".

Više javno tužilaštvo, koje je jedna od najozloglašnijih institucija zbog mnogo propusta kojima se štite interesi najmoćnijih, i koje je između ostalog tema studentske pobune jer već mesecima ne mogu da utvrde ko je automobilom napao studentkinje i studente na Novom Beogradu najoštrije je najavilo da će sve one koji šire tu vest hitno procesuirati zbog dezinformacija i širenja panike.

Mora se reći - ovo su akti državnog terora. U ovoj fazi krize vlasti, ta vlast odgovara terorizmom. Upotreba sredstva koje je upotrebljeno, koje god ono bilo, sa ciljem da se izazove panika, stampedo i u krajnjoj liniji intervencija policije i otvoreno nasilje jeste specijalna operacija čiji je cilj da zavede strah, odnosno teror.

Taj plan je propao, to je očito. Otvorena provokacija sile i nepravde, otvoreni teror kojem izlažu ogroman broj ljudi jesu uvek potezi očajnika. Mase se nisu uplašile, naprotiv. Utisak je da upravo ovakvi potezi sve veći broj ljudi uvlače u borbu.

Što se tiče učešća našeg kolektiva na tom skupu, ono je obeleženo time da smo do sada najotvorenije nastupali pod otvorenim revolucionarnim i komunističkim obeležjima. Do sada smo disciplinovano poštovali preporuke organizatora da ne ističemo obeležja svog kolektiva. Međutim, takođe nismo mogli da ne primetimo nametljivost osoba sa kokardama na šajkačama, kao ni mnogobrojne religijske zastave koje su u međuvremenu normalizovane kao "neutralne". U to spada i zastava "nema predaje" koja se fokusira na Kosovo, ali je pre svega partijska - sada već pomalo zaboravljenih Dveri.

Kritički smo gledali na toleranciju ekstremnog desničarenja za koje se nadamo da će biti stavljeno na svoje mesto, pre svega aktivnijim i suptilnijim delovanjem progresivnih snaga. Ne razbijamo jedinstvo ako nastupamo pod simbolima bratsva i sestrinstva, ako su naše parole ispravnije i tačnije, ako smo prosto vidljiviji, jer to i treba da budemo.

Religijski simboli u koje spadaju nosioci crkvenih barjaka, zastava sa Isusovim likom ili ikona i drugih crkvenih simbola vode borbu za dalju penetraciju religijske konzervativne politike u društvo, ali takođe i borbu protiv crkvenog vrha koju žele da predstave kao opštu. Nošenje crkvenih obeležja u ovom času predstavlja pobunu protiv Porfirija i najvećeg broja vladika koje su se izjasnile protiv protesta.

Mi se borimo za sekularnost i smatramo da crkva ne bi trebalo da se meša ni u ovoj meri, a nekmoli više od nje u društveni život. Takođe smatramo da oni za vlast unutar crkvene strukture treba da se bore na za to predviđenim mestima, gde ta crkvena struktura činodejstvuje. Tačnije, borba za

vlast u Crkvi neka se vodi na teritoriji Crkve i među njenom pastvom, a ne van toga.

Moramo konstatovati da direktnopdemoikratski karakter studentske pobune uvodi novi kvalitet u politički život Srbije. Politika bogatih parlamentarnih stranaka je bila otuđena od masa.

Sada je mase stvaraju, a političke partije kaskaju za njima, pokušavajući starim tradicionalnim tehnikama - medijima i manipulacijom - da skrenu tok procesa na svoju vodenicu.

Do sada to nisu uspeali, zahvaljujući složenosti plenumske organizacije. Takođe, jasno je da će, uprkos terorom kojim se trenutno služi, vlast morati da posegne i za izborima, jer ona zapravo nema snage za otvorenu diktaturu uprkos predimenzioniranom i očito opremljenom i tajnim oružjima, policijskom aparatu.

Tu je prilika za sve koji sada žele da dođu na vlast ili makar blizu nje da se zapravo uključe. Ako veruju u pralementarnu demokratiju, bolje bi im bilo da se spremaju za ono što dolazi umesto što pokušavaju da preusmere i preuzmu protest koji njih očito ne želi za lidere.

Na kraju - beogradski skup uprkos prividnom antiklimaksu, predstavlja novu fazu u ovoj borbi. Sada treba da se slomi teror jedne grupe kompradorske i preduzimačko-kriminalne buržoazije protiv pokreta koji donosi napredak u političkom životu i borbi u srpskom društvu.

Mi kao politički kolektiv ne učestvujemo u borbi za vlast u ovom procesu. Naš cilj je da ojačavamo progresivne elemente, pomognemo njihovu organizaciju i držimo kritiku kapitalizma na vidnom mestu, jer suštinski karakter kapitalizma i jeste proizvodnja ovakvih tragedija, kao što je ona koja se dogodila u Novom Sadu ili sada u Kočanima.

Naša borba ide dalje od promene jedne vlasti u okviru istog pravnog i političkog poretka. Ona ide dalje od politike u samo jednoj

zemlji. Odnosi se na sve one koji svakodnevno kao žrtve padaju u Srbiji, Hrvatskoj, Grčkoj, Makedoniji, u svim delovima sveta, a u čijem korenu se nalaze protivrečnosti kapitalizma.

Mi se borimo za pravdu koja se ne izriče u sudovima.

U ovom času - protiv terora vlasti!

PROTIV RATNE PROPAGANDE, PROTIV RATNE EKONOMIJE. PROTIV RATA I IMPERIJALIZMA

Više dokumenata i deklaracija naša organizacija je potpisala protiv ratne ekonomije. Da ne bude zabune, ratne ekonomije nisu samo u zemljama i područjima zahvaćenim ratom, već celokupna orijentisanost države da poreska politika, ekonomska politika pa i veći deo politike kao takve bude usmeren ka ojačavanju vojnih kapaciteta, kroz sve veće vojne budžete i naravno nacionalističku militarističku propagandu.

Kao što smo to u brojnim ranijim tekstovima objašnjavali, imperijalizam kao krajnji i najviši stadijum kapitalizma u okviru svoje strukturne krize, nalazi se u stanju permanentnog rata. Svi svedočimo pomeranju pozicija moći među imperijama, kao i tome da neke nacionalne buržoazije pokušavaju da iskoriste taj kontekst opšteg imperijalnog sukoba za svoje zločinačke interese poput Izraela na Bliskom Istoku sada.

Pored osude aktuelnih ratova koji se vode, od onog u Ukrajini, preko genocida u Palestini, preko mnogobrojnih javnosti "nevidljivih ratova" u Africi, konačno uništene Sirije ili potencijalne katastrofe nemerljivih razmera u slučaju početka rata sa Iranom, borba za mir, borba protiv rata vodi se na svakom delu zemljine kugle.

U našim zemljama, posle shvatanja da kriza u imperijalnom taboru znači i krizu

NATO, što je posledica krize u američkom državnom aparatu, dolazi do lokalnih grupisanja državnica koje su već članice ovog pakta, osećajući slabljenje njegove dosadašnje strukture.

Tako je u Tirani, 18. marta, potpisana deklaracija od strane predstavnika Hrvatske, Albanije i Kosova. Pozvana je i Bugarska u svojstvu posmatrača, ali je ta ponuda, za sada odbijena. Čitav savez je u Beogradu doživljen i označen kao neprijateljski.

Odgovor nije trebalo dugo čekati: Vučić i Orban stvorili su svoj savez koji je u delu štampe poznat i kao BB savez (Beograd-Budimpešta), sa pruženom rukom ka trećem B - Bratislavi.

Za sada, osim propagandnih i marketinških strana ovih potpisivanja, nisu poznati detalji na osnovu kojih bismo mogli videti kako ovo novo zveckanje oružjem u regionu od strane nacionalističkih političkih elita u službi stranih interesa utiče na svakodnevni život svih nas. No, i bez toga je jasno da pozitivnih efekata neće biti; propagandni trik o ugroženosti od suseda u kontekstu još uvek svežih rana iz devedesetih godina XX veka još uvek daje rezultate.

Uostalom, sve jasniji obrisi svetskog ratnog sukoba velike delove društva ubedili su u to da naoružavanje, jačanje represivnog

aparata, militarističke, pa i šovinističke svesti koje se reprodukuju i koriste za kontrolu radničkih i osiromašenih masa jesu dovoljan odgovor na pretnje koje ne dolaze od drugih državnih tvorevina iz okoline, već pre svega od nezadovoljstva za koje se očekuje da raste povodom sve većih troškova života, sve manje slobode i sve veće nezaposlenosti.

Mi, kao grupa komunista i komunistkinja, svesni istorijskog trenutka i opasnosti pred kojima se kao ljudi nalazimo, u trenutku kada vladajuća klasa vodi politiku potpunog uništenja, smatramo da je na nama da osudimo trošenje narodnih sredstava na skupo i nekorisno oružje, umesto na poboljšanje života stanovništva.

Takođe, protivimo se uzletu militarističke i policijske ideologije koju generišu same države na taj način pokušavajući da preduprede opozicione glasove i pobune

koje mogu da se jave zbog sve većih nepravdi koje svakodnevno doživljavamo i doživljavaćemo sve dok sistem globalnog kapitalizma u koji su potpuno uključene i lokalne političke elite ne bude zamenjen, odnosno srušen od strane progresivnih ljudi, čiji će cilj biti saradnja u međusobnu korist umesto sukoba i uništenja koji ne koriste nikome osim onima koji ih stvaraju.

Protiv militarizma i novih vojnih paktova!

Protiv regionalnih sukoba za međusobnu saradnju!

Živeo socijalistički Balkan!

PROTIV IMPERIJALISTIČKE AGRESIJE NA IRAN

Rat koji je otpočeo izraelskim napadom i bombardovanjem Irana, posle niza terorističkih akata kroz decenije koje su organizovale izraelske tajne službe, je jedan od onih ratova koji su godinama ranije bili najavljeni.

Američki predsednik Džordž Buš mlađi je još 2002. godine koristeći medijsko-ideološku ofanzivu imperijalizma nakon 11. septembra definisao nešto što je nazvao "Osovina zla".

To je bila najava vojnih intervencija koje su nas očekivale u budućnosti, a sve u okviru tadašnjeg "rata protiv terorizma" i, po njemu, tu osovinu činili su Irak, Iran i Severna Koreja. Sam termin koji je osmislio pisac govora za Buša mlađeg i trebalo je da nas ubedi u analogiju sa Silama osovine iz XX veka, a vremenom su spisku dodate Sirija, Libija i Kuba.

Sa Irakom, Sirijom i Libijom videli smo ras-

plet događaja: zemlje su razorene ratom, njihova pređašnja infrastruktura potpuno razrušena i zemlje su potonule u kaos korupcije, nasilja, nesigurnosti i sveopšteg osiromašenja uz izdvajanje poslušničkih klika koje se enormno bogate na nesreći većine. Severna Koreja je proizvela svoj nuklearni arsenal i to je za sada smanjilo šansu za napad na nju.

Na red je došao je Iran, ali ovoga puta se rat vodi u nešto izmenjenim okolnostima: za razliku od napada na Irak i Libiju kada je NATO blok sebi delovao nepobedivo i neranjivo, napad na Iran ima ozbiljno drugačiji odnos snaga zbog skupog poluprikriivenog učešća u Ukrajini između ostalog. Takođe, za razliku od prethodnih ratova koji su generisani u vašingtonskoj propagandnoj kuhinji, ovoga puta stvar otvoreno predvodi Izrael, što takođe nije iznenađenje.

Mi izbegavamo da stvari analiziramo na

geopolitički način, ali kada je to osnova nekih procesa onda se to ne sme ignorisati. Dakle, rat protiv Irana je deo strateškog plana ovladavanja svim bitnim resursima za funkcionisanje imperijalizma kao sistema. Reč je oduvek bila o nafti, a tome možemo dodati i preraspoređivanje moći i pritiskanje Rusije i Kine kao geostrateške opozicije zapadnom imperijalizmu, a eventualno i pristup njihovim sirovinama o čemu se takođe u delu imperijalne ideološke elite otvoreno govori.

Takođe, bitno je razumevanje geopolitičkih ravni i realnosti da bi se videlo kakvi su sve mehanizmi za podjamrljivanje radničkih masa širom sveta i njihovo kontrolisanje nacionalizmima i ekspanzionističkim težnjama. Dakle, napad na Iran je najavljen pre više od 20 godina. Tražio se povod. Ovoga puta su to manje nekakva "ljudska prava", a više je irački scenario o "preventivnom napadu" koji se ustalio kao NATO doktrina pre nego što nekakvo, u iračkom slučaju potpuno izmišljeno, oružje za masovno uništenje pokrene.

Tok događaja oko međunarodnih inspekcija, oko pregovora Irana i međunarodnih predstavnika, uključujući SAD su jednostrano prekinuti, pri čemu ta strana nije bila Iran, a iranski glavni pregovarač u tom formatu ubijen je u PRVOM izraelskom napadu, prve noći rata.

Reakcionarnost iranskog verskog režima je komunistima najpoznatija, od prvog dana njegovog postojanja, ali politika sankcija, pritisaka i otvorene vojne agresije postavlja upravo takav poredak stvari: ako hoćemo da doprinesemo pobedi iranske radničke klase, prvo treba sprečiti uništavanje nje u fizičkom smislu, uništavanje njenih dostignuća i akumuliranog rada kao i sprečavanje njenog krajnjeg osiromašenja i razbijanja kao u slučajevima Iraka i Libije.

S tim u vezi, dosadašnja istorijska iskustva nam ukazuju da u svim ovim državama, a tu možemo uračunati i nas, jedine prave žrtve ovih vojnih intervencija jesu obični ljudi, dok

se žrtve među članovima političkih i vojnih vrhova broje na više stotina puta manjoj skali, bukvalno.

Izrael se u ovom slučaju javlja kao udarna pesnica zapadnog imperijalizma, kao što to čini od svog osnivanja, ali je ovoga puta sukob podignut na svetski nivo. Agresija koju je otpočeo Izrael pojačana je otvorenim američkim učešćem, jer se posle samo nekoliko dana ispostavilo da je mit o izraelskoj vojnoj superiornosti zasnovan ni na čemu, odnosno samo i isključivo na američkim mišićima, uprkos posedovanju atomske bombe. Postalo je jasno da uprkos ogromnim civilnim žrtvama na drugoj strani, na kojima je oduvek insistirao u svojoj doktrini, Izrael brzo ostaje bez odbrane.

Mi snažno osuđujemo agresivnu i zločinačku politiku Izraela.

Zalažemo se za uništenje njegovog atomskog programa i postojećeg atomskog naoružanja uopšte. Zalažemo se za njegovu demilitarizaciju i kraj okupacije Palestine, delova Libana, Sirije i Egipta. Zalažemo se za pravo palestinskog naroda na puni suverenitet na teritorijama na kojima sada živi kao i na onima sa kojih je isteran.

Što se tiče atomskog naoružanja, treba jasno reći: mi smo snažno protiv atomskog naoružanja uopšte i zalažemo se za potpuno atomsko razoružavanje koje će se i dogoditi kada imperijalizam bude srušen.

Međutim, dok se to ne dogodi, žalosna istina je da za zemlje van imperijalnog kruga jedini garant bezbednosti bar na neko vreme jeste posedovanje atomske bombe, te smatramo da je neprincipijelno osporavati to pravo zemljama poput Irana koje su pod otvorenom dugotrajnom pretnjom koja se na kraju i ostvarila, a ne osporavati najvećim silama koje su istovremeno i najagresivnije.

Dole imperijalistički ratovi!

Dole cionizam i agresija Izraela i SAD!

Živelu bratsvo među narodima!

Živela radnička klasa!

NOVA FAZA PROTESTA U SRBIJI: STRATEGIJA TENZIJE

Već više od deset meseci traje pobuna velikog dela društva protiv vlasti koja je zbog te pobune zapala u prvu ozbiljnu krizu za 13 godina svog postojanja, i koju još uvek nije uspela da prevaziđe. O našim stavovima i učešćima u pokretu i na skupovima može se čitati u našim publikacijama, internet-stranici i društvenim mrežama. Uloga marksista-lenjinista, između ostalog, jeste da tumače faze u razvoju borbe i pokreta, te cilj ovog teksta i jeste isti takav, jer je izvesno da je protest dospeo u novu fazu svog razvoja, jer proces dugo traje i ne nazire mu se kraj.

Vlast i pokret protiv vlasti su u obrnutoj srazmeri i često deluje da nije kontraproductivne, lažljive i nasilničke politike vlasti koja provocira ljude, pokret bi prosto iščilio kao što se to desilo sa ranijim pokušajima liberalne takozvane opozicije.

Protest koji traje od početka je bio vrlo širokog društvenog karaktera, no da li su zahvaćeni baš svi delovi mase, najvažnije radnička klasa, to ostaje da se vidi. Ton i karakter zahteva daje deo javnog sektora koji se oseća ugroženo predviđenim razvojem kapitalizma u Srbiji.

Konstatovali smo da je daleko najveći uspeh ovog protesta politizacija čitave mlade generacije koja do sada ni na koji način nije bila uključena u politički život. Drugo veliko dostignuće je uvođenje u politički život Srbije plenuma i zborova, kao i jedne opšte težnje ka što široj i što direktnijoj demokratiji.

Sa druge strane, upozoravali smo na to da opštenarodni karakter protesta predstavlja minimum njegove operativnosti, i predviđali neminovnu idejnu diferencijaciju. Za očekivati je bilo da, ukoliko se želi pomak u političkoj borbi, i sam pokret dobije jasniji metodološki, taktički i strateški pravac.

Sa svoje strane, vlast nije prezala ne samo od represije, nego i od otvorenih terorističkih postupaka kao što je bio slučaj sa još uvek neutvrđenim oružjem 15. marta 2025. go-

dine na najvećem političkom skupu u istoriji Srbije.

U režimskoj propagandi često se može čuti reč rat, dok režimski propagandisti i botovi pozivaju na pojačavanje represije, na što više hapšenja i što više policijskog nasilja. Sam Vučić je, kao što je poznato, svirao kraj i bezbroj puta najavio da će svima objasniti kako je pobedio obojenu revoluciju, ako se to ikada dogodi.

Mi smo, držeći se toga da treba da delujemo u masi što češće, smislenije i više, radili na širenju naših ideja, držali živim naše simbole i vratili zastavu samouprave da se ponosno vijori. Drago nam je da smo se uverili u to da se deo ovih stvari primio u masi, te da su se pojavile i druge zastave po ugledu na našu. To nam govori da progresivnih i borbenih ljudi koji svoju energiju žele da usmere ka socijalizmu, ipak ima i danas uprkos svemu.

No, takođe moramo da konstatujemo da se u pokretu glavna ideološka borba vodi između nacionalista, sa određenom dozom klerikalizma takođe, i prozapadnih liberala. Prvi imaju svoju mrežu izgrađenu delom u tzv. bezbednosnom, a delom i disidentsko-crkvenom miljeu, dok su drugi nesumnjivi predstavnici interesa određenih stranih sila.

Pozabavimo se time za trenutak; mnogi biraju poziciju neutralnosti zbog nejasne situacije i famoznog pitanja – ko vodi proteste. Setimo se samo da je do skorijeg vremena Srbija delovala kao mrtvo more, anestezirana, naizgled bez pobuna, sa vlašću koja je u poziciji da zahvaljujući apsolutnoj većini u parlamentu i drugim institucijama bukvalno divlja sprovodeći svoju kompradorsku i reketašku politiku vrlo samouvereno.

Pobune oko MHE na Staroj planini i protiv planova Rio Tinta za kopanje litijuma pokazale su da je političko biće Srbije itekako živo i spremno za ozbiljnu borbu. Uvek su i u svim pobunama prisutne sile u obliku takozvanih službi i ne treba biti naivan i misliti da su to

samo strane ili samo domaća služba. One, naravno, deluju, pokušavajući da usmere masu i njen doživljaj stvarnosti na određenu stranu, suštinski da preuzmu i uguše. Prema tome, čistih protesta neće biti, mi svi moramo biti svesni te činjenice i jasno delovati protiv svih pokušaja instrumtalizacije i manipulacije u okviru protesta koji se, logično, neprestano dešavaju.

Studenti i studentkinje su čitavim prvim delom pobune to demonstrirali jako dobro i jasno činili, a time i marginalizovali mnoge pokušaje profesionalnih grupa za pritisak iz takozvanog civilnog sektora da u sprezi sa medijima nametnu svoju agendu. Između ostalog, ovaj protest zato i jeste toliko dugovečan i toliko dubok.

Vlast, sa svoje strane, upravo te snage koje su beskraino kompromitovane poput poznatih organizacija Stav, Sviće i sličnih koristi kao kamene-temelje svoje besmislene propagande protiv protesta. Protest, međutim, dok bude postojao biće izložen vrenju koja će snaga u njemu odneti prevagu. U ovom trenutku, iz niza razloga, a pre svega novčano-infrastukturnih, nameću se prozapadne snage kao one koje daju odlučujući ton u trenutnoj organizaciji skupova i definisanju politike. One, naravno imaju svoje medije i izgrađenu infrastukturu koja dobrim delom dolazi i iz budžeta Republike Srbije, jer svaka stranka koja ima svoje poslanike dobija apanažu od više hiljada evra po članu parlamenta i to je posebna priča o funkcionisanju ovog sistema koja tek treba da bude ispričana.

Nesumnjivo je da je protest ušao u novu fazu sa krajem velikog skupa održanog 28. juna što je inače datum održavanja Kosovske bitke, a naravno i velikog Miloševićevog skupa 1989. godine na drevni hristijanizovani praznik Vidovdan. Na samom kraju tog skupa, studenti su simbolično proglasili tranziciju iz studentskog u građanski protest ponovivši nekoliko puta kao šifru ili mantru: Imate zeleno svetlo. Početak tzv. građanskog protesta ogleda se u pokušaju da se masovnost ubrza nekim

šifrovanim pozivima na čet-grupama i raznim platformama i tu se u pokušaju ubrzavanja direktnodemokratski karakter pobune svodi na neuporedivo manju meru, prvo čak u potpunosti da bi ga se setili ponovo kada je to ubrzanje ušlo u fazu oseke.

U ovom trenutku najveći deo protesta odvija se po ustaljenoj šemi reakcije na neki od brutalnih poteza policije koja se, uprkos tvrdnjama vlasti, neprestano ponaša brutalno i prekoračuje ovlašćenja. Posebno osuđujemo postupanje Marka Krička, pretnje silovanjem i osvetničku pornografiju koju je lansirao propagandno-represivni aparat vlasti. Glavni zahtev protesta jesu izbori, a povremeno se javljaju i razne forme neprihvatljivih ideja o prelaznoj vladi.

Vrhovi i jedne i druge strane igraju na strategiju tenzije, do toga ko će prvi doseći svoju tačku pucanja, ali pritom jedni drugima ponekad daju vetar u jedra svojim pogrešnim procenama odnosa snaga i trenutne situacije. Vlast, pre svega brutalnošću, bezobrazlukom i bezobzirnošću, a deo opozicije pokušajem radikalizacije radi radikalizacije po već viđenoj šemi napada na prazne zgrade na simboličkoj ravni i već pomalo ritualnim blokadama.

Mi, sa svoje strane, želimo da držimo ključne teme u centru pažnje: borba protiv rudarenja litijuma, borba protiv trgovine oružjem sa Izraelom, borba protiv imperijalizma i zahvatanje što šireg sloja radništva u borbi za radna i socijalna prava. Smatramo da radikalizam pokreta prevashodno treba da se ogleda u zahtevima za suštinskom društvenom pravdom, a ne za dokazane floskule ustavnosti, ili nepostojeće slobode medija glavnog toka koji zavise od kapitala.

Takođe smatramo da bi borba bila uspešnija ona treba da se poveže sa što više sličnih procesa koji postoje na Balkanu i šire. U tom smislu osuđujemo šovinističke parole koje se mogu čuti na protestima a u kojima se za pripadnike zločinačkog državnog represivnog aparata koristi pogrdan izraz za Albance.

Isto se odnosi i na skandiranje Vučiću sa istim šovinističkim sadržajem. Tolerisanje šovinizma neće nas odvesti u progres, ko god vršio vlast.

Treba napomenuti da u uzvikivanju ovih parola nema razlike između takozvane proevropske građanštine i dela nacionalno-klerikalne grupe koja se protivi režimu i zvaničnoj politici Crkve koja ga podržava.

Da bi ovaj protest zaista doneo promenu, on mora da prestane da pati od zastarelih ideja poput pomenutog nacional-šovinizma, a i onih koji neprestano pokušavaju da nametnu EU kao arbitra po ovim pitanjima, kao da ta ista EU nije do lakata umešana u bukvalno sve što se dešava u ovoj zemlji već decenijama. Odbacujemo i osuđujemo politiku sluganstva prema Briselu i orbitirajućim silama u opadanju.

Tačnije rečeno, pošto je postojeća vlast, kao i sve okolne, u potpunosti zavisna od stranih sila, aminovanje bilo koga drugog od strane istih onih koji podržavaju postojeću garnituru zapravo ne donosi nikakve promene osim personalnih.

Zato na neophodno rušenje postojeće vlasti treba gledati kao usputni, a čak ne ni minimalni cilj, jer prava promena za kojom

žude balkanska društva, sva, a ne samo Srbija, može doći samo sa uspostavljenjem potpuno nove politike koja će u svoj fokus staviti proizvodne odnose, interes čitavog društva, zaštitu životne sredine i javnog interesa, a ne samo vlasnika kapitala po čijoj meri se kroji svakodnevni život svih nas.

Mi ćemo nastaviti da delujemo, nastavićemo da crvenu zastavu ističemo visoko i ponosno svuda, dok građanstvo čeka svoje izbore i svoje apanaže u parlamentu. Dok studenti i studentkinje pišu svoj program i sastavljaju listu o kojoj ponešto procure, vidi se da je postojeća vodeća struja u pokretu usmerena skoro isključivo ka javnom sektoru. Mi mislimo da je u opštem interesu da se i privatni sektor, radništvo u stranim kompanijama, radništvo koje je došlo ili dolazi iz drugih zemalja moraju biti uzeti u obzir.

Pre svega treba paziti da se u medijskom ratu koji se vodi između dve struje u medijima glavnog toka ne pretvori u dimnu zavesu ispod koje će zaključivati poslovi sa kompanijama i trgovati životima, zdravljem i budućnošću.

Protiv svake kapitalističke vlasti.

Protiv svakog šovinizma.

Za socijalizam.

-----KLASNA BORBA-----

MI POVODOM OVOGODIŠNJEG PRVOMAJSKOG SKUPA

Posle pauze od nekoliko godina, koje su centrale najvećih sindikata izazvale plašeći se pretvaranja prvomajskih povorki od karnevalskih u prave protestne, ove godine su ipak bile prinuđene da se trgnu iz letargije i prihvate poziv studenata u pobuni i ispred zgrade Vlade Republike Srbije naprave protest postavljajući pitanje održivosti postojećeg Zakona o radu.

Jedina centrala koja se nije odmah odazvala na ovaj poziv jeste Savez samostalnih sindikata Srbije, koji je krajem prošlog veka bio poznatiji pod nadimkom "režimski sindikat".

Taj, još uvek najveći sindikalni savez u zemlji, našao je za shodno da zauzme nadmen stav i odbije ponudu za zajednički nastup sa ostalim sindikatima, studentkinjama i studentima i svima onima koji tog dana žele da izraze svoju klasnu svest i jedinstvo u borbi za bolje uslove života i rada.

Na ovaj način, vrh tog sindikata, koji je već predugo nepromenjen, na opšte nezadovoljstvo svog članstva, ponovo na sebe uzima ulogu zaštitnika interesa vršilaca vlasti, a naravno time i vlasnika kapitala.

Neposredno pred sam događaj ova drska odluka je promenjena. Očito da je članstvo izvršilo svoj uticaj na privilegovane pripadnike rukovodstva i da su oni popustili pod

pritiskom. Ova promena ne menja činjenicu da je vrh SSSS smatrao da je iznad događaja i iznad potrebe da se u ovom času postave prava, socijalna i radnička pitanja.

Zato pozivamo svoje drugarice i drugove da postavimo pitanje odgovornosti rukovodstva ovog sindikata ne samo zbog ove kriminalne odluke, već zbog celokupne pasivnosti u vreme kada sindikati, a naročito oni tako masovni kao SSSS imaju svoju istorijsku ulogu koju treba da igraju. Na žalost, sada je igraju na strani neprijatelja radničke klase.

Prosvetari, koji su mesecima vodili i vode borbu masovno napuštaju sindikate razočarani u njihovo kompromiserstvo i taktizerstvo, a u tom odlivu članstva, kao i po negativnoj ulozi u ovom procesu prednjači upravo Savez samostalnih sindikata Srbije.

Pre svega osuđujemo štetočinsko delovanje klike na vrhu SSSS. Pozivamo sve poštene članice i članice SSSS da postavimo pitanje odgovornosti za ovo antiradničko delovanje sindikalnog rukovodstva. Očekujemo izvinjenje učesnicima/cama skupa i radništvu u celini.

Dole odrođena birokratska sindikalna rukovodstva!

Živela radnička borba!

Živeo Prvi maj!

CRVENA AKCIJA ZAGREB NA MARŠU ZA PALESTINU

U nedjelju, 15. juna pridružili smo se Maršu za Palestinu. Okupljanje koje je organiziralo nekoliko propalestinskih lokalnih inicijativa (Inicijativa za akademiju solidarnosti i epistemičke pravde, Inicijativa za slobodnu Palestinu, Centar za mirovne studije, Štrajk za Gazu, Studentice za Palestinu, Za KRUH) je simbolički započelo na Europskom trgu odakle je povorka od više od tisuću ljudi krenula ka Ministarstvu vanjskih poslova RH. Izbor lokacija i opći ton protesta usmjerili su se na europsku i lokalnu politiku militarizacije, suučesništva u genocidu, etničkom čišćenju, kulturo- i ekocidu.

Povorka je bila glasna i borbeno, govori jasno upereni protiv sistema i njegovih institucija. Prozivan je kapitalizam, rasizam, imperijalna politika zapadnih sila i hrvatska vanjska politika boot-lickinga država europskog centra. S govornica je upućen zahtjev za prekidom odnosa Hrvatske i Izraela, uvođenjem zabrane pristanka brodova s oružjem za Izrael, kao i za jasnom osudom genocida od strane političkih, akademskih i kulturnih institucija. Okupljena masa zahtjeve je glasno podržala skandirajući. Podupiremo zahtjeve marša i borbu palestinskog naroda za oslobođenje!

OSUĐUJEMO SASTANAK SA VODOM UBICA!

Za stanovnike Srbije nije veliko iznenađenje to što se Aleksandar Vučić sastao sa premijerom cionističkog entiteta za vreme čijeg govora je najveći deo svetkih diplomata napustio salu GS UN.

Srpska vlast u svojoj politici lažnog pragmatizma ne preza od toga da trguje oružjem sa pomenutim entitetom, a vidimo da ne oseća ni stid pa na ovaj način pruža ruku podrške agresoru na skoro sve zemlje u svom okruženju, kao i agresoru protiv stanovništva Palestine, u ovom času najviše Gaze.

Dok čitav slobodarski svet vrši pritisak na svoje javnosti držeći temu istrebljenja čitavog jednog naroda visoko na lestvici in-

teresovanja, za to vreme predsednik Srbije javno ignoriše stav većeg dela društva Srbije i ne učestvuje u internacionalnim pokušajima da se izoluje agresor i zlostavljač.

Ovo nije samo moralno pitanje, čak to nije ni u prvom redu. Nama, kao doslednim antiimperijalistima upada u oči ova otvorena podrška ekspanzinizmu cionističkog entiteta koga otvoreno i potpuno podržava američki imperijalizam.

Stoga mi osuđujemo ovaj sastanak koji je Vučić održao u zgradi UN, stavljajući ga na vrlo dugu listu dosadašnjih zločina.

Dole cionizam i imperijalizam
Sloboda Palestini

CRNA LISTA

Prateći zvanične medije u Srbiji (RTS, B92, N1, Nova, Novosti..) do trenutka objavljivanja ovog teksta, prikupili smo podatke koji pokazuju koliko su uslovi rada sa kojima se suočavamo sve lošiji dok država i njene odgovorne institucije ne pokazuju bilo koju vrstu brige, a ni neophodne zaštite. Zakonodavni sistem je uvek na strani poslodavca i bez odgovarajućih mera kojim bi se zaštitili radnici. Bez obzira na to, svakim danom svedočimo i stalnom kršenju zakona od strane poslodavaca, neadekvatnim uslovima rada, zapošljavanju na crno bez socijalne i zdravstvene zaštite, niskim cenama rada i raznim ucenama kojima je većina radnika u borbi za goli život prinuđena da pristane na eksploataciju.

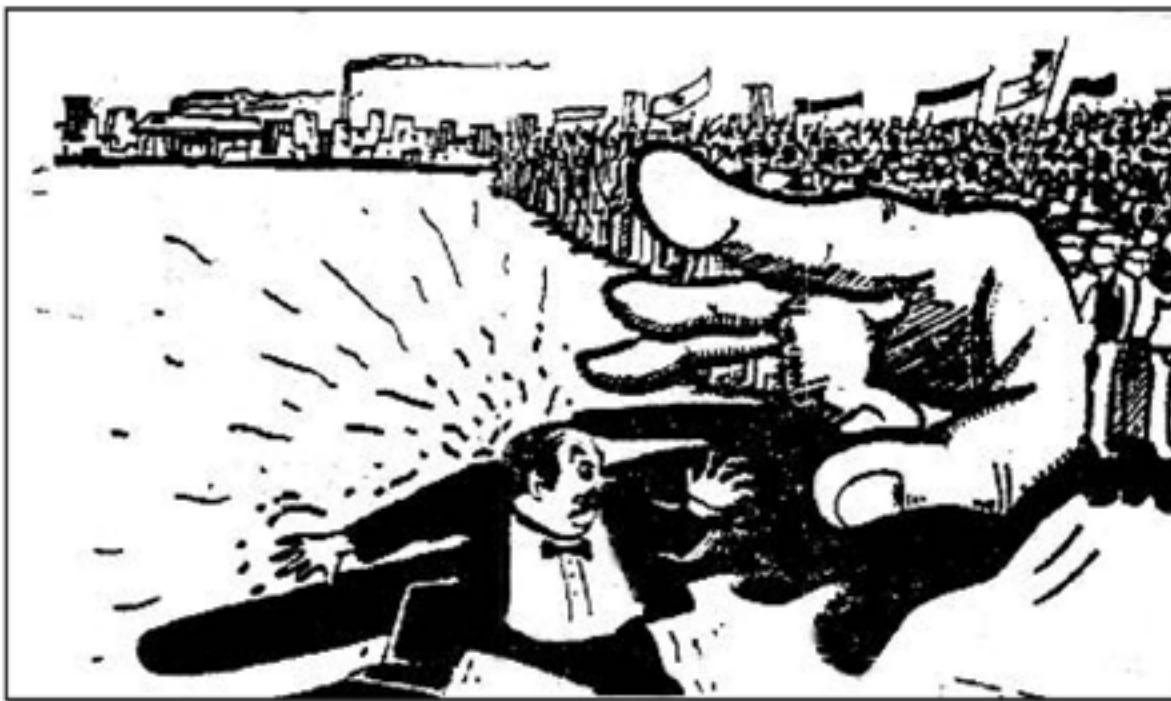
Koliko je situacija na tržištu rada katastrofalna govore podaci da je od 1. marta 2025. do 1. oktobra 2025. godine:

lakše povređeno - 177 radnika

teže povređeno - 14 radnika

smrtno stradalo - 8 radnika

Situacija je takva da zahteva hitnu reakciju nadležnih institucija i sankcionisanje odgovornih, iako bilo kakvi odgovori i odgovornosti uporno izostaju.

-----DRUGARICE I DRUGOVI-----

REAKCIJA NA TRAGEDIJU U KOČANIMA (TUGA, LJUTNJA I OTVORENA PITANJA)

Naša sestrinska grupa iz Makedonije - Socijalistička zora, poslala nam je svoju reakciju na tragediju u Kočanima

Još uvek nema reči kojima bi se mogao opisati šok, tuga i bes izazvan jučerašnjom tragedijom u Kočanima, gde je u požaru stradalo 59 ljudi, uglavnom mladića i devojaka.

Izražavamo najdublje saučešće porodicama i najmilijima preminulih. Njihov gubitak je nenadoknadiv. Njihovi životi su uništeni. Uništeni trkom za profitom, željom za brzim novcem, privilegijama bez odgovornosti, bez svesti o mogućim posledicama...

Svako klasno društvo prikriva svoje zločine. Durmo Tours, Besa Trans i Modularna bolnica Tetovo završili su kao „čuda za tri dana“. Kapitalistička demokratija počiva na svakodnevnoj propagandi koja neprestano pronalazi nove i nove teme društvenih sukoba koje zbunjuju umove radnika. Ali juče je bio još jedan požar, još jedno kršenje standarda i propisa, još jedan očigledan zločin. Nekada je to bio takozvani međunarodni transport, onda je to bila takozvana bolnica, i na kraju je to takozvana diskoteka. Sve nezgode imaju zajednički imenitelj – to je profit. Skoro u svakom gradu napušteni objekti su pretvoreni u noćne klubove, kabaree i diskoteke koji odjednom postaju regionalni centri za stotine mladih, a saglasnosti za prenamjenu objekata se pečatiraju i potpisuju bez odgovarajućih izveštaja, sprovodi se fiktivna obuka bezbednosti i obezbeđenja, izdaju se lažne dozvole i vrši se terenski nadzor. U trci za profitom i brzim novcem, pravila služe za zaobilazanje, a nadležnost služi za potkusurivanje.

Dok će vlast i opozicija u predizornoj trci prebacivati lopticu ko je kriv za tragediju, a dok će tužilaštvo i pravosuđe narednih dana

pokušati da povrate poverenje koje nikada nisu uživali, vreme je da direktno upiru prstom u lokalnu poslovnu elitu i lokalne moćnike koje kao da je neko postavio za šerife.

Vreme je da upiremo prstom u njih kao u klasu, a ne kao u pojedince. Takozvana diskoteka je neprekidno radila više od 10 godina. U tom periodu centralna i lokalna vlast su se nekoliko puta menjale, a birokratija je starila i smenjivala se. Ali zločinačke šeme su preživele i ostale. Oni ostaju jer je nemoguće da kapitalizam funkcioniše bez njih – oni su njegov proizvod.

Vreme je da se uperi prstom u ceo kapitalistički sistem, bez straha da ćemo biti optuženi za relativizaciju katastrofe. Zašto ne bismo izmislili da se takve nezgode dešavaju svuda u svetu, jer svuda vlada kapitalizam. Od najrazvijenijih zemalja do najzaostalijih. Jer i tamo, kao i ovde, trka za profitom i brzim novcem je motor koji pokreće društvenu mašinu onako kako je konstruisana. To je sistem u kome jedni za najmanje greške odgovaraju pred zakonom, dok drugi ne odgovaraju ni za najveće presteupe.

Ovaj sistem se ne može reformisati. Kapitalizam obesmišljava ljudske živote i obezvređuje ih svuda u svetu. Ovaj sistem se ne može popraviti. On će nas i dalje tretirati kao robove, sluge i resurse.

S obzirom na sve ovo, vreme je za promene u našem shvatanju onoga što je normalno i očekivano. Od trenutnog drhtanja ruku, sleganja ramenima, pomirenja sa situacijom i uklapanja u korumpirani sistem, do punog političkog organizovanja potlačenih koje će doneti neophodne revolucionarne promene!

TEMPI, NOVI SAD, KOČANI **-Zajednička izjava-**

Kapitalistički profit ubija! Ujedinito se protiv kapitalizma koji nas svakodnevno ubija. Vozovi koji se kreću u suprotnim smerovima na istoj pruzi. Urušavanje nadstrešnice sveže renovirane železničke stanice. Požar u noćnom klubu koji radi nelegalno. Tri zločina koja su se mogla predvideti počinjena od istog sistema. Osnovni karakter kapitalizma je ono što proizvodi tragedije kao što su Temp, Novi Sad, Kočani.

Koren zla su profiti kompanija poput Ferrovie, Hellenic Train ili trgovaca gorivom u Tempiju, izvođača javnih radova u Novom Sadu, vlasnika zabavnih i ugostiteljskih objekata u Kočanima.

Ovakve tragedije se dešavaju svuda u svetu, ali eksplozija narodnog gneva na Balkanu je povezana sa generalizovanim siromaštvom, totalnom devalvacijom svakodnevnog života društvene većine.

Ove tragedije su predstavljene kao simptomi „korupcije“ i balkanske „zaostalosti“. Korupcija nije „balkanski fenomen“.

Korupcija je priroda kapitalizma! Procenjuje se da se svake godine širom sveta plati preko 1 bilion dolara mita. Kapitalizam bez korupcije ne postoji. Mito je, na kraju krajeva, institucionalizovan u kapitalističkom sistemu. Velike međunarodne kompanije predviđaju u svom budžetu poseban fond za podmićivanje državnih službenika. Isto rade i kolosalne kompanije vojne industrije, one koje profitiraju sejanjem nacionalizma u regionima kao što je Balkan. Rukovodioci kompanija iz privatnog sektora bivaju „imenovani“ u vlade, dok politički lideri, nakon svog mandata u politici, za nagradu preuzimaju unosne pozicije u poslovnom svetu.

Mnogi veruju da će EU biti garant eliminisanja ovakvih pojava. U stvarnosti, korupcija na Balkanu je „mali biznis“ u poređenju sa Evropskim parlamentom i kancelarijama EU u Strazburu i Briselu. U EU postoji

strukturna korupcija, gde je zvanično aktivno oko 30.000 lobista, sa 7.500 zvanično akreditovanih u Evropskom parlamentu.

Ovi, koji se često smenjuju u političkim ulogama, predstavljaju poslovne interese, sa prometom većim od 3 milijarde godišnje.

Vlade, buržoaske partije i mediji nam govore da će sudstvo kazniti krivce. Međutim, buržoaski pravosudni sistem zavisi od vlada i kapitalista. Pravosuđe je omraženo u narodu jer je ono uvek protiv naroda kao mehanizam represije, spremno da legitimise svaku policijsku i državnu samovolju i spremno da prikrije svaki zločin bilo koje vlasti. To je pravosudni sistem koji je legitimisao svu antiradničku politiku, svu ekološku samovolju, privatizacije i prodaju javne imovine. Pravu pravdu za narod danas može „nametnuti“ samo narodni pokret. U suštini, prava pravda može postojati samo u društvu oslobođenom kapitalističkih okova. Eksplozija korupcije i nepravde vezuje se za privatizacije, prodaju javne imovine, fleksibilnost radnih odnosa, ukidanje radnih prava. Sve dok profit bude strukturni element ekonomske i društvene organizacije, nemilosrdna konkurencija između kapitalista će se intenzivirati. Vlade služe profitabilnosti kapitala, umesto da zadovoljavaju potrebe ljudi. Izbliža, većina medija pomaže da se narodni gnev i ogorčenje transformišu u razočaranje, da se radnici i omladina napuste kolektivnim akcijama i otporu da budu zarobljeni u ljusci jadnog individualizma.

Radnici i omladina u Grčkoj, Srbiji, Makedoniji dele iste probleme, tešku eksploataciju, nezaposlenost, siromaštvo i nesigurnost, a njihovi zahtevi su zajednički pred ovim problemima. Vreme je da se kaže ko je odgovoran kao klasa, a ne kao pojedinci. Potraga za profitom pokreće kapitalističku mašinu. Ovaj sistem se ne može reformisati.

Nastaviće da nas tretira kao robove, sluge i resurse. Kapitalizam degradira vrednost ljudskog života širom sveta. Ovaj sistem se ne može popraviti. Ono što je utopističko je potraga za „poštenim“ i „čistim“ političkim predstavnicima trulog kapitalističkog sistema. Ako želimo da se jednom zauvek oslobodimo skandala i korupcije, moramo se osloboditi samog kapitalističkog sistema. Bez prikrivanja! Kazniti prave krivce za zločine!

→Dole ubilačke vlade i svaka vlada koja sledi istu politiku

→Borba za bezbedna, javna dobra koja rade u korist naroda, protiv logike profita i privatizacije

→Studenti, studentkinje, radnice i radnici u Grčkoj, Srbiji, Makedoniji – rame uz rame u borbi protiv kapitalizma i nejednakosti!

Komunističko oslobođenje (Grčka)

Crvena inicijativa (Srbija)

Socijalistička zora (Makedonija)

SOLIDARNO SA DRUGARICAMA I DRUGOVIMA IZ GRČKE! DO SLOBODE ZA PALESTINU!

Dok potpuna blokada Gaze doseže skoro peti mesec, a genocid i etničko čišćenje nastavljaju da se odvijaju pred očima sveta, drugarice i drugovi u Grčkoj vode aktivnu borbu protiv podrške koju njihova država pruža tzv. entitetu Izraelu. Prenosimo komentar naših drugarica i drugova iz Komunističkog oslobođenja (Κομμουνιστική Απελευθέρωση) o nedavnim dešavanjima.

“Grčka ostrva su pretvorena u žarišta protesta protiv genocida i gladi. Svakodnevni su protesti na svakom grčkom ostrvu gde izraelski kruzera Kraun Iris pokušava da iskrcia izraelske turiste (među njima i vojnike IDF-a). Gde god kruzera Kraun Iris krene, izbijaju protesti protiv genocida! Sa palestinskim zastavama i transparentima protiv genocida i krstarenjem vojnika IDF-a, stotine ljudi u znak solidarnosti sa borbom palestinskog naroda demonstrirale su na Sirosu, Rodosu i Ajos Nikolaosu (Krit). Protesti na Sirosu su uspeli da potpuno zaustave iskrcavanje sa kruzera. To je razljutilo izraelsku ambasadu i grčka država šalje jake policijske snage na ostrva pokušavajući da spreči slične proteste. Ali uspeli su upravo suprotno! Protesti se nastavljaju, postaju sve jači i masovniji. Ove mobilizacije su šokantne, jer ova ostrva i gradovi imaju nekoliko hiljada stanovnika i nemaju tradiciju borbi i organizovanih struktura pokreta. Policija i specijalne snage Lučke uprave stvorile su policijski kordon oko luka Rodos i Ajos Nikolaos kako bi osigurale nesmetano iskrcavanje izraelskih putnika, dok su nastavile sa nasilnim hapšenjem demonstranata. Posebno provokativno je bilo držanje putnika broda Kraun Iris, koji su, kao odgovor na slogane demonstranata za prekid blokade Gaze, podigli zastave države Izrael i pravili gestikulacije, ponašajući se kao predstavnici Netanjahuovog režima. Policijske snage su upotrebile suzavac da bi rasterale

demonstrante, a u svom besu su čak i prskale svoje ljude. Još jednom smo videli prekomerno i opasno nasilje koje se koristi nad demonstrantima. Progoni koje je najavio ministar Hrisohoidis pokazuju ekstreman stepen identifikacije Micotakisove vlade sa kriminalnim režimom Netanjahua. Podjednako je prezreno svrstavanje opštine Rodos i regiona Južnog Egeja sa Izraelom, u ime prljavog profita turističkih kapitalista. Nije slučajno što je krajnja desnica požurila na stranu Izraela i kapitalista turističke industrije. Stav birokratskih sindikalnih lidera je takođe neprihvatljiv, jer su se oni, iako su bili odsutni iz problema radnika koje guši turistička industrija, pojavili pokušavajući da otkazu protestne skupove. Nažalost, snage KKE na ostrvima su dale prostor za ove prakse. U početku su podržavali skupove, ali su kasnije odustali, popuštajući pod pritiskom turističkih kapitalista iz Ajos Nikolaosa na Kritu.”

-----KULTURA-----

FATENA ABU MOSTAFA

„Kroz svoje pisanje, trudim se da pronesem glasove onih koji žive u Gazi, posebno tokom ratnih vremena“, kaže Fatena. „Moj cilj je da osvetlim borbe pojedinaca čiji se glasovi ne mogu čuti. Pisanje, pre svega poezije, je moj dah. Iako je život često stavljao prepreke između mene i pisanja, nikad nisam ni pomislila na život bez njega.

Poezija je jedini način da zacelim, da se nosim sa razbijenim snovima i da vratim izgubljene. Ona je jedini preostali prozor kroz koji mogu da zavirim u bolji svet ka kome težim, da izrazim misli mog naroda i da pozivamo na akciju na ovaj ili onaj način. Pisanje – bilo pesama ili priča – više je od puke profesije; to je moje utočište, način da prigrlim emocije i preživim izazove. Moja životna misija je da nastavim da pišem i delim priče dok sam živa. Težim da moj glas odjekne širom sveta, a da moje pesme i priče ostavljaju večan utisak na srca svih koji ih čitaju “.

Fatena Abu Mostafa živi u Gazi i ima diplomu prevoditeljke sa Islamskog univerziteta u Gazi. Radi kao spisateljica članaka, pesama i priča.

Ne zovite nas herojima

„Primirje“.

Reč.

Otežala tišinom.

Preplavljuje naslovnice

poput morfijuma

ubrizganog

u vene

umirućeg sveta.

Obamrlost.

Sporo utapanje u poricanje.

Dan po dan,

taman dovoljno

da nastavimo da dišemo,

u životu

koji je zaboravio

kako da živi.

Mi čekamo.

I čekamo.

I čekamo-

dok čak i čekanju

ne dosadi čekanje.

Mi se nadamo.

Dok nada

ne spakuje kofere.

Mi pišemo.

Dok svet

zatvara knjige

našim pričama,

našim pesmama,

našoj tvrdoglavoj, bolnoj nadi.

Svaki dan preživimo,

umremo

stotine puta.

Ovo nije život.

Ovo je nedostatak

smrti.

Tonemo u san

u molitvi da se košmari završe.

Budimo se-

samo da shvatimo

da je tek počelo.

Ispunjeni smo bolom

koji ne možete da vidite.

Tugom

koju ne možete da izmerite.

Naš žal
skriva se u zidovima
naših grudi.

Mi koračamo-
ali naše duše
tragaju za nama,
poput skrhanih krila.

Recite mi-
kakav zločin
smo počinili
da zaslužimo ovakvu kaznu?

Koji greh
nam je osigurao
ovo beskrajno mučenje?

O svete,
tako bučni
u svojoj tišini.

Zapušite svoje uši.
Zatvorite svoje oči.
Spasite se tereta
gledanja nas.

Ali molim vas-
preklinjem-
ne zovite nas
herojima.

Nismo sačinjeni od čelika.
Nismo skrojeni za rat.
Mi smo ljudi-
krhki, meki,
stvoreni za smeh,
ne za sirene.
Gladujemo.
Žedni smo.
Volimo.
Sanjamo
putovanja,
studije,
život
koji nije ispisan među ruševinama.

Pružamo otpor-
da.

Ali ne
po cenu
izgladnjivanja naše dece.
Ne
po cenu
naših praznih stomaka.
Ne
po cenu
naših domova
koje smo godinama
pokušavali da sagradimo.

Mi preziremo smrt.
Ne zato što je se plašimo,
već zato što smo primorani
na suživot s njom.

Mi smo voleli život-
dok nas nije napustio.

Učinite ništa,
ako je ništa sve što možete.

Ali ne
romantizujte našu ruinu.

Ne kačite
ordenje
na naš bol
i ne zovite ga hrabrošću.

Nismo se prilagodili.
Nismo nesalomivi.
Mi samo istrajavamo -
i mi smo
na ivici
onog što je preostalo
od našeg strpljenja.

O, rate, pusti me da napišem kraj

Zamotavam se u ćebe-
ali ne mogu više da ga posmatram
kao nešto nevino.

Pokrov se obmotao
za prevoje mog mozga,
i smrt mi je saputnik,
sa grčevima duše
kao stjuardesa.

Svake noći,
posećujem život
nakon što dovršim posetu
podrumu smrti-
u kom sam osuđena
da budem živa sahranjena.

Putujem kroz sećanja,
nekad našem domu,
nekad našoj postelji,
nekad se trgnem
iz dremeža
da bih se pronašla
okovana.

O, rate, neumoljivo zujanje drona,
tebi se obraćam-
Ostavi me.
Pusti me da sanjam-
nije mi preostalo ništa
u nasleđu sem snova.
Znam

Nikad ih neću imati na javi-
zato
pusti me da ih imam
makar u snovima.

Pusti me da šetam
ulicama moga grada
pre propasti.

Pusti me da dišem
miris života
iz morske luke.

Pusti me da zaboravim
smrad krvi,
smrad raskomadanog mesa.

Pusti me da zadržim
jednu uspomenu koju volim-
da je okačim
na zidove
svoje podsvesti,
gde su večna sećanja
ugravirana.

Pusti me da zaplovim
u svoje detinjstvo izgubljeno
ovim ostarelim ratom.

Pusti me da hodam
peskom
širokog mora,
i da letim
nebesima
čiste ljubavi.

Pusti me da zadržim
prizore koji mi nedostaju
i da ih udahnem.
Strahujem

Zapatiću bolest
zaboravljanja-
kao što zapatih
bol od žudnje.

O, ti neumoljivo zujanje drona,
kada ću pronaći mir?
Kada ću se usuditi
da prigrlim tišinu-
iako me njena sen

ispunjava zebnjom?
Kada će moj um
biti oslobođen od buke,
a moje svelo cveće
iznova procvetati na kiši?

Ti i ja -
trčimo u paralelnim ravnima.
Nikad se ne srećemo.

Prekini da se igraš
sa mojim mislima
i mojim ranama.
Vrati mi nebo-
čisto od tvog šuta.
Vrati mi zemlju-
očišćenu
od tvoje prljavštine.

Prokopaj put
tako da mogu dobiti
novi izgled
svog grada-
koga su tvoje čelične šake
vukljale
kroz blato,
koga su zgromila
lica
tvog divljačkog soja.

Neka vazduh ove zemlje
vrati nevinost
našoj osobenosti,
detinjstvo
našoj ukradenoj mladosti.
Više ne čeznemo
za mladošću.
Ubijena je.
A detinjstvo-
smrvljeno pod tvojom čizmom.

Mi želimo da budemo deca ponovo,
da osećamo mir i oslobođenje
naše domovine-
snove koje smo nekad držali čvrsto
od rane mladosti,
iako ih nikad nismo zapravo živeli.

Želimo da odrastemo ponovo,
da gradimo priču
dovoljno snažnu
da se suoči sa tiranijom.

O rate-
čas tvog poraza dolazi.
Tvoje doba se završava,
ti izopačena lepoto.

Pusti me
Da ti napišem poslednju reč.

Kapitalizam je napravio tvoj telefon.

Pa, praktično su ga radnici napravili, ali kapitalisti su ga osmislili.

Pa, dobro, tehnički i dizajneri su takođe radnici, ali kapitalisti su makar organizovali taj čitav proces.

Hmm, pa, dobro, iako su radnici dizajnirali, napravili, organizovali čitav proces, i isporučili tvoj telefon, kapitalisti su jedini zapravo profitirali od toga, tako da eto- oni su napravili tvoj telefon.

<https://crvena.org/>

crvena@riseup.net

cikzore@protonmail.com

<https://www.facebook.com/crvena.inicijativa>

<https://www.facebook.com/socijalizam.CACI>

